

התן והעכברים

סיפור אינדיאני

התן נבהל כששמע על הברד ואמר "אצטרף אליכם." העכברים עצרו פתאום "אוי לא! זה לא כל כך טוב!" צייצו. "אם לא תסכימו, אתנקם בכם" צעק התן.

"טוב, תוכל להצטרף" אמרו העכברים "אבל אתה צריך להשיג שק שיתאים לגודל שלך וגם חבל, כי אין לנו שק מספיק גדול או חבל חזק בשבילך." "אין בעיה" אמר התן "יש לי בבית הכל מה שדרוש". "אז מהר, אדון תן, כי הרוח הצפונית כבר מתקרבת. היא תגיע הנה בעוד רגע."

התן רץ הביתה. העכברים חיכו שיתרחק ואז התחילו להתגלגל על הארץ מרוב צחוק. וכשראו שהוא חוזר קמו והמשיכו לקשור עוד שקיות לעץ. "אתה צריך לחכות ולמשוך את עצמך אחרון, אדון תן, כי אתה הכי כבד" אמרו העכברים.

"לא! אני רוצה להיות הראשון" אמר התן "הרוח הצפונית מהירה מאוד ואני רוצה להיות מוגן כשהיא תגיע לכאן. אם כולכם תמשכו את החבל שלי, תוכלו לעלות אותי למעלה." העכברים סובבו את ראשיהם כאילו מפקפקים.

התן לא היה אהוב על החיות. היו שחשבו כי הוא טיפש, אחרים שהוא רברבן. העכברים לא אהבו אותו כי התנהג אליהם בגסות. יום אחד, כאשר התן עבר בדרך, ראה עכברים שעשו מהומה גדולה והתרוצצו תחת עץ.

"מהר, מהר! זרוק את החבל מעל הענף!" קרא אחד. "אני צריך שק! אני צריך שק מיד!" קרא שני. הם רצו סביב, מעדו זה על זה וקשרו שקיות קטנות לחבלים שאותם השליכו מעל הענפים. "מה אתם עושים כאן, העכברים הטיפשים שכמותכם?" שאל התן.

"אין לנו זמן לעצור ולדבר, אדון תן" צייץ עכבר אחד כאשר זרק את החבל מעל ענף. "לא שמעת? הרוח הצפונית מתקרבת. היא תזרוק על כל החיות גושי ברד ענקיים! אנו נכנס לשקיות האלה ונתלה את עצמנו תחת הענפים, כך שהברד לא יפגע בנו."

"עשו זאת, כי אחרת אפגע בכם!" קרא התן.
"טוב" אמרו העכברים. התן נכנס לשק והעכברים
קשרו בחבל את הפתח. אחד העכברים הרים אבן
קטנה וזרק אותה על השק.

"אוך!!" קרא התן "אני כבר מרגיש את הברד. מהר!
משכו אותי אל הענפים!"

העכברים משכו בחבל והתן בשק התרומם מעל פני
האדמה. ואז הם קשרו את קצה החבל סביב לגזע
העץ. עכשיו הם התחילו לזרוק אבנים על השק
התלוי.

"אוך! אוך!" ילל התן "הברד מכאיב לי!"

"תחזיק מעמד אדון תן, עוד מעט הסערה תעבור"
אמרו העכברים והם המשיכו לזרוק עליו אבנים
גדולות יותר.

"אוי! הגב שלי! אוי! הראש שלי!" ילל התן. בסוף
העכברים הפסיקו לזרוק אבנים ואחד מהם אמר
"הרוח הצפונית עברה. אפשר לרדת."

כשהשק של התן היה כבר על הארץ התן יצא ממנו
כולו שרוט וכואב. "חשבתי שאמות" אמר "אלה היו
גושי ברד הגדולים ביותר שאי-פעם!" הוא הביט על

הארץ. הכל סביב היה יבש. הוא הרים את ראשו
והסתכל בשמיים. אף ענן לא נראה למעלה. "איך
יתכן הדבר? הרי הייתה כרגע סופת ברד!"
"סידרנו אתך, תן זקן טיפש!" קראו העכברים
כשהם רצים מהר לתוך המחילות שלהם וצוחקים
בקול.

"אתנקם בכם" זעק התן, כשהוא מלטף את ראשו
הפגוע "אבל לא היום. אוי הראש שלי! אוי הגב
שלי! אוי האף שלי!" הוא בכה כשזחל לאט הביתה
למיטה.